

Nu er det maasse nok noget tvivlsomt, om Loven virkelig har denne Virkning, hvad de senere Aars stærke Udvikling og Udbredelse af de saakaldte Folkeforsikringer noget synes at modbevise, men det er, selv om dette betragtes som givet, efter vort Skøn ikke nødvendigt at gribe til en saa gennemgribende Forandring, som det af Borgmester Jacobi fremsatte Lovforslag angiver.

Loven om Alderdomsunderstøttelse vil komme dem til Hjælp, som intet have og ikke kunne tjene tilstrækkeligt til derfor at leve, men efter Borgmester Jacobis Forslag vil Hjælpen netop ikke blive ydet disse, men derimod de Folk, som enten ved Legater eller Udbytte af tidligere Oplæg have en vis Indtægt inden for nærmere bestemte Grænser, idet da de, som ikke have en saadan, henvises til Fattigvæsenet.

Herefter skønnes det ny Forslag, der nok udvider Grænserne opad for dem, som kunne komme i Betragtning, men paa den anden Side betydeligt indskrænker Grænserne nedad, ikke at hyde saadanne Fordele, hverken for Kommunerne eller for de understøttede, at Byraadet finder Aaledning til at anbefale dets Gennemførelse.

Biborg Stiftamt: Der bør ingen Ændringer foretages i den gamle Lov. Offentlig Alderdomsunderstøttelse vil altid medføre Svækkelse af den private Velgørenhed og af Følelsen af, at nært Familieforhold medfører moralsk Forpligtelse til at hyde hinanden Hjælp. Denne Følge maa nødvendig accepteres.

Biborg Amts Sogneraadforening: Det er ubetimeligt at forandre den nugældende Lov.

Svendborg Amt: Efter mit Skøn er den nugældende Lov om Alderdomsunderstøttelse en fortræffelig Lov, der her i Amtet har virket særdeles tilfredsstillende. Medens der for Rødstadkommunernes Vedkommende i Lovens hele Funktionstid ifkun er indkommet meget faa Klager fra misfornøjede Andragere, viste der sig derimod nok i Begyndelsen fra Sogneraadene Side en Tilbøjelighed til at være knebne med at tilstaa Understøttelser, og der fremkom da ogsaa i de første Aar et ret betydeligt Antal Klager fra Beboere i Landkommuner, men disse Klager ere i Aarenes Løb aftagne stærkt, og det er nu kun et Minimum af virkelig berettigede Klager, der fremkomme fra Personer, som falde ind under Loven. Jeg ser heri et Bevis ikke blot for, at Kommunalbestyrelserne have evnet at bringe Loven til Udvendelse paa en human og forstandig Maade, men ogsaa for, at selve Loven har vundet Befolkningens Tilfredshed.

Loven af 9de April 1891 er bygget paa det smukke og humane Princip, at Personer, der have ført et i Lovens Forstand værdigt Liv og som i en længere Aarrække før det 60de Aar have ernæret sig uden at ty til Fattigvæsenet, kunne saa Afgang til at erholde hvad der til enhver Tid behøves til deres og Families nødtørftige Underhold, og netop den Omstændighed, at Understøttelsen skal rette sig efter Trangen, forekommer mig at være Lovens bedste Egenkab. Vortfalder denne Bestemmelse, saa taber Loven fuldstændig sin humane Karakter. Den af Borgmester Jacobi foreslaaede Lov er et Stykke Pensionslov, og da efter dette Forslag vedkommende trængende Personer i det mindste i en længere Aarrække i særdeles mange Tilfælde langt fra ville faa, hvad de behøve, vil en saadan Lov opvække stor Misfornøjelse hos dem, der skulle udestilles, og blive betegnet som en Tilbagegang. Staten og Kommunen ville derfor ikke faa nogen Glæde af de uden Tvivl store Udgifter, der ogsaa efter Jacobis Forslag ville vise sig nødvendige.

Modstanderne af den nugældende Lov have gjort gældende, at Loven modarbejder Selvhjælpslysten, bidrager til at løsne Forholdet mellem Forældre og Børn og andre